

Et mõnni rängem on, kui loom,
 Ja surma rohto sisse joob,
 Mis õnnetust ja hädda toob!
 Keik sedda, Jummal! sada ärra,
 On meie ainus palwe weel,
 Meid waewab muido ilma kARRA
 Ja pahha töö ja kurri-keel,
 Ja wõtta omma armuga
 Meil' röömsa aasta walmista!

Kas sünnib keik maast ülles wõtta, mis innimenne leiab?

Kaks sadda ja kuus aastat sest torgasi, läks
 wagga tüddarlaps, pennikoorm maad liinast,
 omma pole jallo eddasi, kui korraga ratsameest
 näggi tuhhatnelja tulleswad ja temmast möda min-
 newad. Kui ta nüüd holega eddasi astus, näggi,
 et ratsamees middagit olli kautanud, mis puhta
 walge ride sisse olli mäsitud, wöttis sedda ülles,
 peästis lahti ja tahtis wadata, mis se piddi
 ollema? Ja kui lahti olli wõtnud, leiab —
 furnut innimesse last! mis ülle temma wägga
 ärra ehmata.

Selle aja sees ollid agga mitto innimest seina

kohta jõudnud ja näinud, kuidas temma last jälle
 finni mässi. Tüdruf wõeti finni ja widi liina
 kohto ette; sest iggaüks arwas, et temma last
 olli tapnud! Robhto ees tunnistas se õnneto
 innimenne kül; et ratsamees temmast möda läi-
 nud ja sedda kimpõ kautanud, temma sedda ülles-
 wõtnud ja tahtnud wadata, mis seal sees pid-
 dand ollema, ja olle selle peäle finni wõetud.
 Agga kes uskus tedda? tunnistust temmal ei
 olnud. Robhus karriastas tedda ja piinas hirmsal
 wiisil, et piddi tunnistama, omma ollewad. Ja
 kui ta sedda ei wõinud teha, sest et ta ilma
 süta olli, pandi tedda ratta peäle ja wennitati
 temma liikmid ni kaua, kuni ärra joobus ehk
 minnestas; agga tunnistada ei oinud temmal
 keddagi. Wimaks lasti tedda kül lahti, agga
 jäi keigeks elluks ajaks wiggosek!

Mõnni aeg pärrast sedda olli se ratsamees
 ühhes kõrtsus joobnud ja maggama uinunud,
 kus palju rahwast kous ollid. Wogades räkis
 mees — kuidas mõnnel wiis on — kuidas temma
 furnut last tahtnud kaugemale ärra wia; agga
 et temma eemalt palju wasto tullijaid näinud,
 olli temma last mahha wiskanud ja nenda en-